

หนทาง ไปสู่ความเป็นเลิศ

ดร.อรรักษ์ ธรรมโน**

ท่านผู้ว่าราชการจังหวัดสงขลา ท่านกรรมการสภาประจำสถาบัน

ท่านอธิการบดี ท่านคณาจารย์ และนักศึกษาใหม่ทุกท่าน

ผม ดีใจที่ได้มาพบนักศึกษาใหม่จำนวนมากมายเหลือเกินในวันนี้ ในการบรรยายในวันนี้ผมอยากจะมาเอง และได้ตั้งใจไว้มาตั้งแต่วันที่ 20 เมษายน ประมาณ 2 เดือนมาแล้ว เป็นความประสงค์อยากมาพบ ในโอกาสที่เราเริ่มต้นปีการศึกษาใหม่ หัวข้อที่จะพูดก็กำหนดขึ้นมาเอง ความจริงหัวข้อที่จะพูดนั้นจะต่างจากที่เขียนข้างบนนี้เล็กน้อย คือข้างบนนี้เขียนไว้ว่า “การแสวงหาความเป็นเลิศ” แต่ผมตั้งใจจะพูดเรื่อง “หนทางไปสู่ความเป็นเลิศ” ซึ่งแคบกว่านิดหนึ่ง

โดยสรุปก็คือว่า วันนี้เป็นวันที่ผมรับอาสา มาเอง ถ้าพูดภาษาชาวบ้านก็คือผมอยากจะมา การที่ผมมาพูดในวันนี้ เป็นการมาพูดใน 3 ฐานะ หรือ 3 บทบาท คือ

ประการแรก อยากจะประกาศภารกิจในชีวิตให้นักศึกษาใหม่ได้ทราบ คล้าย ๆ กับ Announcer ในงานเลี้ยงในวังของอัครวิเศษสมัยโบราณ ซึ่งเวลาจะรับประทานอาหาร หรืออาหารจานใหม่จะมา จะมีคนคนหนึ่งคอยประกาศว่า อาหารจานนี้ชื่ออะไร

ทำจากอะไรบ้าง วันนี้ผมจึงมาทำหน้าที่เป็นผู้ประกาศให้ทราบว่า ชีวิตของท่านต่อจากนี้ไป ท่านต้องมีภารกิจอะไรบ้างที่ต้องทำ

ในฐานะที่ 2 ก็คือ ผมอยากมาทำหน้าที่ที่เหมือนมาเร้าใจมาปลุกใจท่านทั้งหลาย เหมือนเมื่อมีการแข่งขันฟุตบอลนัดสำคัญ อยากมาให้กำลังใจว่าสิ่งที่ท่านจะเผชิญต่อไปนั้น เป็นสิ่งที่อยู่ในวิสัยที่ท่านทำได้และท่านต้องชนะ

ในบทบาทที่ 3 ก็คือว่า ผมอยากจะมาเป็นผู้เริ่มกิจกรรม ถ้าท่านสังเกตเวลามีสัมมนาใหญ่ๆ หรือเวลาที่มีการประชุมนัดสำคัญๆ จะมีผู้มาปาฐกถา นำมาทำหน้าที่ที่กล่าวंना เราเรียกว่า Keynote Speaker

เพราะฉะนั้น ผมจึงคิดว่าในวันเริ่มเรียน ผมถือว่ามีความสำคัญมาก มากพอที่ควรจะมีผู้มาประกาศ มีผู้มาปลุกใจ และมีผู้มาดำเนินรายการเบื้องต้น แต่ไม่ว่าในฐานะใดก็ตาม ผมหวังว่านักศึกษาที่มาฟังในวันนี้ จะได้รับฟังสิ่งที่เป็นประโยชน์ สามารถนำไปใช้ในชีวิต นั้นเป็นความตั้งใจ

* ปาฐกถา เมื่อวันที่ 11 มิถุนายน 2540 เวลา 13.30 - 15.00 น. ณ หอประชุม 1 สถาบันราชภัฏสงขลา

**นายกสภาประจำสถาบันราชภัฏสงขลา ประธานกรรมการบริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย

"ถ้าเรามองในแง่ นักปรัชญา ผมคิดว่าคนที่จะก้าวเข้าสู่ความเป็นเลิศได้ง่ายกว่าคนอื่น ก็คือคนที่มีความพออย่างพอเหมาะพอสม"

หัวข้อที่ผมกำหนดคือ "หนทางไปสู่ความเป็นเลิศ" หัวข้อนี้จะขึงขังไป คุณจะให้เครียดว่าทุกคนจะเป็นเลิศได้อย่างไร แต่อย่างไรก็ตาม แม้เราจะยังไม่ทราบว่าเป็นเลิศคืออะไร ผมเชื่อว่าพวกเราจำนวนไม่น้อยที่อยากเป็นเลิศ เพราะเป็นสัญชาตญาณของมนุษย์ส่วนใหญ่ที่เราอยากจะทำดีกว่าคนอื่น ๆ บางครั้งแม้จะเดินในทางที่ผิดก็เอา

ผมอยากบอกว่า ความอยากเป็นเลิศของมนุษย์นั้นเกิดจากความต้องการสองด้านที่ตรงกันข้ามกันคือ ความเห็นแก่ตัวและความเห็นแก่ส่วนรวม

ในด้านความเห็นแก่ตัว นักศึกษาทุกคนคงอยากเป็นคนเรียนหนังสือเก่ง อยากเป็นนักกีฬาดี อยากเป็นหัวหน้า นักศึกษาอยากมีเพื่อนต่างเพศที่หล่อหรือสวย จบแล้วอยากได้งานทำที่ดี ได้รับ

การยกย่องยอมรับทั่วไป อยากมีครอบครัวดี อยากมีฐานะร่ำรวย อยากมีชีวิตที่มีความสุขกว่าคนอื่น ล้วนแล้วแต่สิ่งดี ๆ ทั้งหมด

แต่จากแง่ตรงกันข้ามก็หวังว่า การเด่นกว่าคนอื่นก็จะทำให้เรามีความสามารถ มีโอกาสช่วยเหลือส่วนรวมได้มากขึ้น อันนี้เป็นความเห็นแก่ส่วนรวม

เพราะฉะนั้น ก่อนจะพูดถึงเรื่องนี้ จึงอยากจะพูดกับท่านว่า ความเป็นเลิศคืออะไร ความเป็นเลิศถ้ามองเบื้องต้นจริง ๆ ก็คือความเป็นหนึ่งในทุก ๆ ด้าน ผมไม่ทราบจะหาตัวอย่างที่ไหน ลองนึกถึงเนื้อเพลงในขอยศพระลอ มีเนื้อเพลงตอนท้ายตอนหนึ่งบอกว่า

"...ใช่เพียงศิกรบ
สยบพระทรงชัย แม้ในศึก
รักพระยังยิ่งใหญ่..."

คือใหญ่ในทุกสมรรถมี
นี่คือความเป็นเลิศ

หรือจะดูจากบุเรงนองในผู้ชนะสิบทิศ หรือจะคิดว่าถ้าเราเป็น 5 % แรก ๆ ของคนในประเทศ ในทุก ๆ ด้านของชีวิตก็ถือว่าเป็นเลิศ หรือถ้าจะดูคะแนนรวมของชีวิตว่าการดำเนินชีวิตพวกเรตั้งแต่เราเกิดจนกระทั่งตาย เราได้ A หรือเปล่า ซึ่งคงจะยากในการหาผู้ให้คะแนน เพราะไม่ทราบว่าใครจะเก็บหลักฐานชีวิตของเราไว้สมบูรณ์หรือไม่

ถ้าเรามองในแง่ นักปรัชญา ผมคิดว่าคนที่จะก้าวเข้าสู่ความเป็นเลิศได้ง่ายกว่าคนอื่น ก็คือคนที่มีความพออย่างพอเหมาะพอสม ใครก็ตามที่มีความพออย่างเหมาะสมจะก้าวสู่ความเป็นเลิศได้ง่ายกว่าผู้อื่น

ถ้าเราประสบความสำเร็จตามสมควร และตนเองก็มีความพอด้วย ก็ไม่ต้องทรมานทรมายแสวงหามากนัก ไม่ต้องขายวิญญาณให้ปีศาจ คนพวกนี้จะเป็นเลิศโดยไม่รู้สึกลำบาก

"อย่าสนใจจุดเริ่มต้นมากนักเพราะเราเลือกไม่ได้ อยากให้ท่านสนใจจุดที่เราจะไปถึงมากกว่า เพราะเราเลือกและบันดาลได้พอสมควร"

ถ้าหากว่ามีความพอ อย่างพอ เหมาะพอสมควร ในเบื้องต้นก็อยากจะมองว่า ความเป็นเลิศคือความสำเร็จ ความประสบความสำเร็จอย่างยิ่งในการเรียน ประสบความสำเร็จอย่างยิ่งในการทำงาน และประสบความสำเร็จอย่างยิ่งในการใช้ชีวิต

แต่สิ่งที่ผมอยากเตือนท่านทั้งหลายในเบื้องต้นก็คือว่า เราไม่จำเป็นต้องคิดฝันอะไรที่มันมากมายเหลือเกิน เป็นต้นว่า

- อย่าไปคิดว่าเราทุกคนนี้ต้องจบปริญญาเอกหมด
- อย่าไปคิดว่าเราทุกคนนี้ต้องเป็นรัฐมนตรี
- อย่าไปคิดว่าเราจะมีภรรยาเป็นนางงามจักรวาล
- อย่าไปคิดว่าเราจะเป็นคนร่ำรวยที่สุดในประเทศไทย
- อย่าไปคิดว่าถ้าเราจะมีบุตรชายต้อง เหมือนลิปต์กับออยหรือเหมือนน้องฟลุค

ถ้ามีบุตรสาว ก็ไม่จำเป็นต้องเหมือนน้อง ป๊อบ น้องจอย หรือน้องกบ เราอย่าไปคิดมากขนาดนั้น ไม่อยากให้คิดแต่สิ่งที่เรียกว่า Impossible Dream แต่อยากให้ฝัน ขอให้ทุกคนมีความฝันด้วย ให้ฝันในสิ่งที่เราสามารถสร้างฝันให้เป็นจริงได้

เพราะฉะนั้นการพูดถึงความเป็นเลิศในวันนี้ ผมหมายถึงการประสบความสำเร็จในการ

เรียน การทำงาน และการใช้ชีวิต เราจะต้องใช้ความสามารถให้ถูกต้อง เพื่อก้าวไปสู่ความสำเร็จทั้ง 3 ด้าน ต่อจากนั้นถ้ามีโอกาส หรือมีโชคชะตาเข้ามาเป็นตัวเสริม เราแต่ละคนก็อาจมีสิทธิทำให้ความฝันอันเหลือเชื่อให้ความเป็นความฝันที่เป็นจริงได้

ผมจึงพยายามเรียนพวกเรตั้งแต่ต้นว่า แม้พวกเราทุกคนมีสิทธิที่จะเป็นเลิศ แต่น้อยคนนักที่จะได้เป็นเลิศ เพราะความเป็นเลิศต้องอาศัยความสามารถที่สูงมาก ต้องอาศัยความพยายามที่ถูกทาง และต้องอาศัยโอกาสและโชคชะตาที่เหมาะสม ในปัจจัยทั้ง 3 ที่ได้เรียนแล้วนี้ ปัจจัยที่ 3 เรื่อง โอกาส เรื่องโชคชะตานั้น เป็นสิ่งที่เราบันดาลไม่ได้ เพราะฉะนั้นจึงไม่อยากจะให้ท่านทั้งหลายไปเครียดกับความฝันให้มากนัก อยากให้เราทั้งหลายมุ่งมั่นไปสู่ความสำเร็จก็พอแล้ว

ผมอยากจะขอให้พวกเราฝันให้สูงส่งไว้ก่อน แต่อย่าฝันจนเหลือเชื่อ และอย่าหลงอยู่ในห้วงของความฝัน การที่ผมมาพูดกับนักศึกษาใหม่ในวันนี้ อยากจะมาบอกเล่าเรื่องชีวิตในอนาคต มาให้กำลังใจ มาเร้าใจและมาปลุกใจ แล้วก็อยากจะมาให้ทิศทาง อยากจะมาเป็นตัวอย่างที่แม้ว่าจะไม่ด็นักก็ตามแต่ แต่ผมก็มาด้วยความเชื่อเชื่อว่าทุกคนในที่นี้ จะก้าวไปสู่

ความสำเร็จได้ถ้ามีความสามารถ และความพยายามที่ถูกอาจสามารถบันดาลสิ่งเหลือเชื่อได้หลายอย่าง

อยากจะพาท่านย้อนกลับไปสู่เดือนพฤษภาคม พ.ศ.2495 ตอนนั้นผมกำลังเผชิญภาวะที่ท่านทั้งหลายกำลังเผชิญอยู่ในขณะนี้ เป็นเวลาที่ผมไปเข้าเรียน คณะเศรษฐศาสตร์ และคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ผมอาจจะอยู่ในฐานะที่แย่กว่าหลายคนในที่นี้ด้วยซ้ำไป ผมอยากได้กำลังใจ อยากได้ทิศทาง อยากได้ความอบอุ่น แต่ก็ไม่ไม่มีใครให้คำปรึกษา ไม่มีใครแนะนำ แม้แต่ความอบอุ่นจากพ่อแม่ก็ไม่มีในตอนนั้น เพราะพ่อก็เสียไปแล้ว แม่ก็ทำมาหากินเลี้ยงน้องเล็ก ๆ อยู่ทางสงขลา และผมก็ไม่ใช่ผู้พิเศษ แต่ผมก็ไปถึงจุดของความสำเร็จไปพบความสำเร็จมาแล้ว เป็นจุดที่ผมก็พอใจ พร้อมทั้งจะหยุดกระเสือกกระสนแล้ว

แน่นอน โลกปัจจุบันนี้มีความซับซ้อนมีการแข่งขันกันสูงขึ้น โลกมีความรวดเร็วขึ้น แต่ปัจจัยหรือส่วนประกอบที่จะไปสู่ความสำเร็จยังเหมือนเดิม สิ่งที่ยากขอท่านทั้งหลายก็คือ

อย่าสนใจจุดเริ่มต้นมากนัก เพราะเราเลือกไม่ได้
อยากให้ท่านสนใจจุดที่เราจะไปถึงมากกว่า เพราะ

เราเลือกและบันดาคได้พอสมควร

ที่ผมบอกว่าย่าสนใจจุดเริ่มต้นให้มากขึ้น ไม่ได้บอกให้ลืมจุดเริ่มต้น คนเราถ้าลืมที่มาเสียแล้ว ก็จะเสียคนทุกคนไป

หนทางไปสู่ความเป็นเลิศ หรือไปสู่ความ สำเร็จเป็นการเดินทางของชีวิต

เป็นการเดินทางที่ยาวนาน (Very Long Journey)

บ่อยครั้ง เป็นการเดินทางที่โดดเดี่ยว (Lonely Journey)

พวกเราในที่นี้ได้เดินทางมายาวเหลือเกิน ถ้า มองในด้านระยะเวลา แม้เป็นเพียงระยะเริ่มต้นของชีวิต พวกเราส่วนใหญ่คงเดินทางมาไม่น้อยกว่า 18 ปี แต่ถ้า มองด้านประสบการณ์พวกเราเดินทางมาก่อนข้างน้อย บางคนเดินทางมาอย่างมีจุดมุ่งหมาย และด้วยจุดมุ่ง หมายที่ชัดเจนบ้าง ลางเลือนบ้าง แต่พวกเราส่วนใหญ่ ก็มักไม่ได้มีจุดหมาย หลายคนอาจเดินตามฝูงชนมา หนทางไหนมีคนมาก ก็เดินตามเขา

บัดนี้ท่านทั้งหลายได้เดินทางมาถึงทาง 2 แพร่ง แล้ว ท่านได้เลือกเดินทางถูกแล้ว โดยได้เข้าศึกษาใน ระดับอุดมศึกษา แต่ก็มีทางวากวนอีกมากมาย จึง อยากเตือนท่านว่าอย่าได้หลงแวะเวียนเสียที่ไหนนานนัก มิฉะนั้นท่านอาจจะเดินทางไปไม่ถึงจุดหมาย

เวลาท่านเดินทางไกลอย่างโดดเดี่ยว บ่อย ครั้งเราจะเหงา หลาย ๆ คนจึงต้องเสียคนไป บางคนก็ติดยาเสพติด บางคนก็มัวหลงในความ สุขผิวเผิน จนลืมเดินทางต่อ บางคนใจไม่ถึง อาจจะฆ่าตัวตาย เราจึงต้องมีกติกากในการเดินทาง

ในชีวิต กติกาควรมีหลายข้อ กติกาที่ผมอยาก เรียนท่านก็คือว่า

ท่านจะต้องอดทนและเข้มแข็ง

ท่านจะต้องรู้จักกระบัวในสิ่งที่ไม่เหมาะสม

ท่านจะต้องมีความเด็ดเดี่ยว แน่วแน่ มีทิศทาง และมีวิธีการของตัวเองที่แน่นอน

ท่านต้องกล้ายอมรับความผิดพลาด ท่านจะ ได้แก้ตัวได้

ล้มแล้วอยากให้ท่านรู้จักลุก ให้โอกาสแก่ตัว เองเสมอ

มีบางคนล้มลงครั้งเดียว ก็แข่งขาทัก และไม่ ยอมรู้จักลุกขึ้น ซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง

สิ่งสำคัญอย่างยิ่งที่อยากจะขอจากท่านคือ อยากให้ท่านมองโลกในแง่บวกเสมอ อย่าเป็นคนมอง โลกในแง่ร้าย อย่าสร้างแต่ความทุกข์ นอกจากนั้นอยาก ให้ท่านพยายามเป็นคนธรรมดา “คิดดิน” อยู่เสมอ อย่าเริ่มมีความต้องการหรือรสนิยมที่วิจิตรพิสดารเร็ว นักจะได้ไม่เสียคน

อยากจะขอย้ำอีกครั้งหนึ่งว่า การเดินทางไปสู่ ความสำเร็จหรือเป็นเลิศต้องอาศัยความสามารถของตน เอง ต้องอาศัยการเดินทางที่ถูกวิธี ต้องอาศัยโอกาสและ โชคชะตา และอยากจะขอให้ท่านได้อาศัยความสามารถ และวิธีการเดินทางเป็นสำคัญ อยากจะเรียนท่านว่าทั้ง ความสามารถและวิธีการเดินทางเป็นสิ่งที่สามารถสร้างได้ เป็นสิ่งที่สามารถเรียนได้ และเป็นสิ่งที่สามารถเลียนแบบ ได้

ผมอยากจะขอคัดคำพูด ผมจำไม่ได้ว่าเป็นคำ พูดยุของใคร เขาบอกว่า “มนุษย์มีความสามารถที่จะเลียน

การเดินทางไปสู่ ความสำเร็จหรือ เป็นเลิศต้องอาศัย ความสามารถของ ตนเอง ต้องอาศัย การเดินทางที่ถูกวิธี ต้องอาศัยโอกาส และโชคชะตา

แบบอย่างของคนอื่นสูงมาก แต่มนุษย์ก็มีความสามารถที่จะไม่ทำตามคนอื่นสูงกว่านั้น”

เราเรียนได้ เราเรียนได้ แต่เราจะไม่ทำตามหลาย ๆ คนรู้ว่าจะทำให้ชีวิตประสบความสำเร็จได้อย่างไร หลายๆคนได้ตัวอย่างที่ดี ได้ตัวอย่างที่เหมาะสมมา แต่ตัวเองก็อยากจะปฏิบัติไม่ทำเสียคือ ๆ กลัวใครจะหาว่าไปเอาแบบหรือไปเลียนแบบเขา

ในการเดินทางในชีวิตไปสู่ความสำเร็จ ความเป็นเลิศ ผมอยากเรียนท่านว่า ร่างกายท่านจะทำหน้าที่เหมือนยานพาหนะ หรือเหมือนรถยนต์ สมรรถนะของท่านจะทำหน้าที่เหมือนเครื่องจักร หรือเครื่องยนต์ สติและความสามารถของท่านจะเป็นผู้คุมพวงมาลัยและคอยแตะเบรก

ในการพูดวันนี้ผมจะเน้นเรื่องของการเรียนมากกว่าการทำงานและการใช้ชีวิต เพราะเป็นการพูดกับนักศึกษาในโอกาสปิดภาคเรียน ผมขออนุญาตเริ่มเรื่องการเรียนรู้ การที่ท่านได้เข้ามาเรียนในสถาบันราชภัฏสงขลา ผมเรียนแต่ต้นแล้วว่า ท่านได้เดินทางมาถูกต้องแล้ว และอยากจะเรียนท่านว่า รางวัลสำหรับผู้สำเร็จการเรียนรู้ในประเทศไทยนั้นสูงมาก ในประเทศไทยความสำเร็จในชีวิตทำได้ง่าย ถ้าเด็กคนหนึ่งเกิดมาอยากประสบความสำเร็จสิ่งแรกที่จะต้องทำคือเรียนให้เก่งไว้ก่อนถึงแม้ไม่มีความสามารถอื่นใด ถ้าเรียนเก่งแล้วคนไทยยอมรับคนเรียนเก่งมากกว่าคนอื่น

ในเมื่อรางวัลสูง เราจึงจำเป็นต้องพยายามเรียนให้ดี ทำอย่างไรจึงจะเรียนดี ผมคิดว่าสิ่งแรกต้องเริ่มด้วยการเรียนวิชาที่เราชอบหรือวิชาที่คิดว่าจะหางานทำได้ ให้ดูสองอย่างนี้ และถ้าจะต้องเลือกคงจะต้อง

เลือกวิชาที่จะต้องหางานได้มากกว่าวิชาที่ชอบ แต่ถ้าท่านจำเป็นจะต้องเรียนวิชาที่ไม่ชอบ แต่บังเอิญท่านสอบเข้ามาได้ท่านต้องฝึกให้ชอบ อยากจะเรียนด้วยประสบการณ์ของตนเองว่า คนส่วนใหญ่ไม่มีโอกาสเลือกเรียนวิชาที่ชอบ คนเราต้องเลือกวิชาที่จำเป็นหรือวิชาที่สอบเข้ามาได้ ดังนั้นความจำเป็นเบื้องต้น

ท่านต้องพยายามชอบวิชาที่ท่านต้องเรียน นี่เป็นเรื่องที่สำคัญ

ต่อจากนั้นท่านต้องเรียนให้ถูกวิธี ในการเรียนให้ถูกวิธีมีหลักง่าย ๆ อยู่ไม่กี่ข้อ

หลักข้อแรก ซึ่งเป็นหลักมีความจำเป็นอย่างยิ่งคือ ต้องอ่านมาก ไม่มีใครที่สามารถเรียนดีโดยไม่อ่านมากได้ ท่านต้องอ่านมาก และถ้าท่านสามารถอ่านได้เร็วเท่าไร ท่านจะได้เปรียบคนอื่นมากขึ้นเท่านั้น แล้วพยายามทำแบบฝึกหัดให้มาก ๆ

หลักข้อสอง ต้องสอบถามสิ่งที่ไม่รู้ คนเราส่วนใหญ่ไม่กล้าถามเพราะเกรงว่าจะเป็นการแสดงออกซึ่งความไม่รู้หรือความโง่งของเราออกมา การเป็นนักเรียน การเป็นนักศึกษาท่านจะต้องไม่รู้สิ่งใดในรูปนี้ ท่านต้องถามสิ่งที่ไม่รู้ และท่านมีโอกาสในที่นี้ เพราะท่านมีอาจารย์ประจำวิชา ท่านมีอาจารย์ที่ปรึกษาท่านต้องพยายามถาม

หลักข้อที่สาม ท่านต้องพยายามศึกษาข้อสอบเก่า ๆ ฝึกหัดทำตามสมควร พยายามฝึกตัวเองเหมือนเจ้าสอบบ่อย ๆ ยิ่งสอบบ่อยเท่าไรยิ่งดี เอาข้อสอบเก่า ๆ มานั่งทำตอบดู บางครั้งบางคราวอ่านหนังสือแล้วพยายามตั้งคำถามกับตัวเอง แล้วพยายามตอบเอง ถือเป็นสิ่งที่ดี

หลักข้อที่สี่ ต้องรู้จักแบ่งเวลาให้เหมาะสม ความจริงเวลาเราทุกคนมีเท่ากัน อยากจะขอให้ท่านทั้งหลายแบ่งเวลาระหว่างวิชาต่าง ๆ ให้พอเหมาะพอสม นักศึกษาส่วนใหญ่มักจะพยายามเรียน พยายามอ่านวิชาที่ตัวเองชอบและไม่ค่อยอ่านวิชาที่ไม่ชอบ ชอบไม่ชอบก็ต้องพยายามอ่านตามที่ควรจะต้องอ่าน แล้วพยายามแบ่ง

เวลาระหว่างการเรียนรู้กับกิจกรรมต่าง ๆ ให้เหมาะสมด้วย **ประการสุดท้ายในการเรียน** *ผมคิดว่าจะต้องดูแลสุขภาพร่างกายและจิตใจ ควรออกกำลังกายตามสมควรจะทำให้จิตใจเราสบาย คนเรากล้าร่างกายดี จิตใจดี สมองก็จะดี ผมเองเคยสังเกตุกับตัวเองเสมอว่า ระยะเวลาที่ผมออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอความจำก็จะดีมาก ๆ อะไรที่เคยคิดไม่ออกก็จะคิดออก ระยะเวลาที่ไม่ออกกำลังกาย ความคิดความอ่านก็ค่อนข้างจะเสียไป อันนี้เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นปกติ*

และอยากจะขอท่านทั้งหลายว่าอยากให้ท่านพยายามทำความเข้าใจกับตัวเองเสมอว่า การเรียนหนังสือไม่ใช่ของยาก ต้องทำให้ **Positive** เสมอ ให้คิดว่าการเรียนหนังสือไม่ใช่ของยาก เพราะเมื่อท่านเริ่มคิดว่ายาก สมองท่านจะ block และท่านจะเรียนหนังสือไม่ได้ เรียนหนังสือไม่เข้าใจ ต้องพยายามคิดว่าการเรียนหนังสือไม่ใช่ของยาก เพราะมีคนเกี่ยวข้องอยู่แค่สองฝ่ายเท่านั้นเองคือตัวท่านเองกับอาจารย์ และมีสื่อกลางอยู่คือหนังสือ ไม่มีปัจจัยอื่นเข้ามาเกี่ยวข้องเลย ไม่มีปัจจัยสภาพแวดล้อมที่วุ่นวายเลย

อีก สิ่ง หนึ่ง ที่ ผม อยากจะฝากท่านทั้งหลาย คือ เรื่องการเรียนภาษาต่างประเทศ อยากจะขอให้ท่านทั้งหลายต้องพยายามรู้ภาษาต่างประเทศโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ภาษาอังกฤษ ให้พออ่านออกเขียนได้ พอพูดได้ ติดต่อกันได้ นิดหน่อย ท่านไม่จำเป็นต้องชอบคนอังกฤษคนฝรั่งก็ได้ ในโลกที่ค่อย ๆ แยกไปเรื่อย ๆ อย่างที่อยู่ในปัจจุบันขณะนี้ ด้วยการคมนาคมการติดต่อสื่อสารที่สะดวกขึ้น ภาษาอังกฤษยังมีความหมายต่อการครองชีพไปอีกนาน เพราะฉะนั้นผมอยากขอท่านทั้งหลายว่า ให้สนใจภาษาอังกฤษให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

ผมอยากจะเตือนท่านว่า สถาบันราชภัฏ หรือสถาบันอุดมศึกษาใด ๆ ก็ตามแต่ ไม่ใช่เป็นที่สร้างปัญญาหรือสร้างสมองแต่เพียงอย่างเดียวแต่เป็นที่สร้างบุคลิกภาพด้วย คือเป็นที่สร้างบุคลิกภาพ สร้างความสง่างามให้แก่ตัวท่านด้วย เพราะ

ฉะนั้นผมคิดว่าท่านทั้งหลายต้องพยายามพัฒนาตัวเอง **ประการแรก** ต้องแสวงหาความรู้รอบตัวด้วย ต้องพยายามอ่านหนังสือประกอบให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ อยากให้ท่านเข้าฟังปาฐกถาอย่างน้อยเดือนละหนึ่งครั้ง อยากให้ท่านหาเวลาว่างฟังดนตรีบ้าง ดูการละเล่นบ้าง

ประการที่สอง อยากให้ท่านมีส่วนร่วมในกิจกรรมของสถาบัน อยากให้ท่านดูกำลังของตัวเองว่า สามารถแบ่งเวลาให้กิจกรรมพิเศษได้แค่ไหน แล้วเลือกกิจกรรมที่ท่านชอบ ที่ใช้เวลาไม่มากนัก ถ้าท่านเรียนหนังสือไม่ค่อยเก่งนัก ก็พยายามเลือกกิจกรรมที่ชอบ และใช้เวลาไม่มากนัก การมีส่วนร่วมในกิจกรรมจะทำให้เรารู้สึกว่าเรามีส่วนร่วม เรามีส่วนเป็นเจ้าของ และเราจะเป็นส่วนหนึ่งของสถาบัน เราจะได้มีความรักส่วนรวมมากขึ้น

ผมเองในสมัยเรียนหนังสือก็เป็นคนไม่ค่อยมีเวลาไม่ค่อยมีโอกาอะไรเท่าใดนัก แต่ได้พยายามจะร่วมกิจกรรมกับทางมหาวิทยาลัยตลอดเวลา ผมเคยเป็นบรรณาธิการ เคยเป็นหัวหน้าคณะ ก็พยายามเจียดเวลาไว้ให้กับสิ่งเหล่านี้

และประการที่สาม ในการสร้างบุคลิกภาพนั้น ผมอยากให้ท่านพยายามคบเพื่อนที่เหมาะสม อยากให้ท่านต้องฝึกการเข้าสมาคม ท่านจะได้ไม่เคอะเขินตอนออกไปสู่ชีวิตในระดับต่อไป

โดยสรุปแล้วเมื่อพูดถึงการเรียน ผมอยากจะสรุปว่า *ท่านทั้งหลายจะต้องจบอย่างน้อยปริญญาตรี ปริญญาตรีที่มีปัญญาและสง่างามให้ได้* อันนี้เป็นเรื่องการเรียนรู้ที่อยากจะขอฝากท่านไว้

ขอมาพูดเรื่องการเข้าทำงาน ทำอย่างไรจึงจะหางานทำที่เหมาะสมได้ อันนี้ยากใหญ่ ยากกว่าเรียนด้วยซ้ำไป การงานทำให้เหมาะสมเป็นเรื่องยาก โดยเฉพาะในขณะนี้ ขณะที่ภาวะเศรษฐกิจของประเทศกำลังวิกฤติอยู่ การงานทำเป็นสิ่งที่ยากมาก ๆ แต่อย่างไรก็ตามอยากเรียนท่านทั้งหลายว่าอีก 4 ปีข้างหน้า ตอนที่ท่านทั้งหลายจบออกไปสู่ตลาดแรงงาน ในตอนนั้น

"ในการทำงานอยากจะขอให้ทำงานโดยการอุทิศกำลังกาย กำลังใจ และสมองให้แก่งานอย่างเต็มที่ อย่าให้งานประจำกลายเป็นงานอดิเรก"

สภาวะด้านการหางานทำจะดีขึ้นมากทีเดียว ผมเชื่อว่า
ในตอนนั้น ในตอนที่ท่านจบไปประมาณปี พ.ศ.2543
เศรษฐกิจของประเทศไทยจะเข้าสู่ช่วงจรของความรุ่งเรือง
วงจรใหม่แล้ว เพราะฉะนั้นตอนนั้นโอกาสหางานของ
ท่านมีมากทีเดียว โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าท่านเป็นนัก
ศึกษาที่ดี เรียนดี มีบุคลิกใช้ได้ ผมเชื่อว่าท่านจะหางาน
ได้ดีมากในตอนนั้น เพราะภาวะเศรษฐกิจจะเป็นปัจจัยช่วย

คนส่วนใหญ่ไม่ค่อยได้ทำงานที่ชอบหรือถนัด
จึงจำเป็นต้องหัดหรือต้องฝึกให้ชอบงานที่ต้องทำ
เหมือนการเรียนเราจำเป็นต้องชอบวิชาที่เรียน ในการ
ทำงานก็เหมือนกัน ต้องหัดให้ชอบงาน เพราะจะหา
งานที่เราชอบคงหายาก ในการทำงานคงมีกติกายูไม่ก็
กติกาก็ผมจะเรียนท่านไว้ ฝากท่านไว้เล็ก ๆ น้อย ๆ คือ

อยากให้ท่านทำงานโดยมุ่งความสำเร็จ
ของงาน ผมเรียนจบจากต่างประเทศกลับมาทำงานก็มี
ปัญหาว่างานไหนที่ผมไม่ชอบ ผมมักจะไม่ทำ งานไหน
ที่ชอบผมจะทำเร็ว งานไหนที่ไม่ชอบผมมักจะเก็บใส่โต๊ะไว้
ใส่ลิ้นชักไว้ วันหนึ่งท่านปลัดกระทรวงการคลังสมัยนั้น
คือ คุณบุญมา วงศ์สวรรค์ เข้ามาในห้องผม ตอนนั้น
ผมเป็นหัวหน้ากองเศรษฐกิจอยู่ ท่านบอกว่าคุณอรุณ
เองานที่คุณซุกไว้ในโต๊ะออกมาทำเสียที่ได้หรือยัง อัน
นี้เป็นสิ่งที่เตือนผมอยู่ตลอดเวลา ในการทำงานนั้นต้อง

ทำทุกงาน ไม่ว่าจะงานที่ชอบหรืองานที่ไม่ชอบต้องทำให้
เสร็จอย่าเลิก

ในการทำงานอยากจะขอให้ทำงานโดย
การอุทิศกำลังกายกำลังใจ และสมองให้แก่งาน
อย่างเต็มที่อย่าให้งานประจำกลายเป็นงานอดิเรก
คนไทยจำนวนไม่น้อยทีเดียวที่กระเสือกกระสนให้ได้
งานทำ แต่เมื่อได้ทำแล้วก็ไม่ทำจริง ผมอยากให้ท่านทั้ง
หลายทำงานให้งานได้ก้าวหน้าไปพร้อมกับตัวเรา เมื่อ
เช้าผมยังเป็นห่วง ได้คุยกับท่านรองอธิการว่ามีนัก
ศึกษามาเข้าเรียนที่เรามากเหลือเกิน มีหลาย ๆ คน
อยากจะเข้าเรียน ขณะนี้ก็มีคนรอที่จะมาเข้าเรียนอยู่ ผม
เป็นห่วงว่าหลาย ๆ คนที่อยากมาเรียนในวันนี้ ว่าอยาก
มาเรียนจริงไปนานแค่ไหน ไม่ใช่อยากมาเข้า พอเข้ามา
แล้วก็ไม่เรียน อันนี้เป็นสิ่งที่ผมคิดว่าเป็นความผิดเบื้องต้น
ที่รุนแรงมาก ๆ ถ้าท่านอุทิศมาเข้าเรียน
ขอให้เรียนจริง ๆ

อยากให้ท่านทั้งหลาย ถ้าออกไปทำงานแล้ว
อยากให้ทำงานโดยมีหลักการยึดมั่นที่แน่นอนให้มี
บุคลิกของตัวเองที่แน่นอน ให้เขารู้จักเราว่ามีบุคลิก
เช่นใด ในการทำงานนั้นท่านอาจจะประนีประนอม
ได้พอสมควร แต่ต้องไม่เสียหลักการ อยากให้ท่าน
ทำงานอย่างมีเกียรติ ถ้าท่านเป็นข้าราชการก็ไม่ต้อง
ต้องวิ่งเต้นแสวงหาตำแหน่งโดยวิธีที่ไม่เหมาะสม

ในการทำงานนั้น ผมเชื่อว่าเราแต่ละคนจำเป็นต้องมุ่งประโยชน์ส่วนตัวเป็นหลัก เราทุกคนต้องคิดถึงเงินเดือน คิดถึงค่าจ้าง คิดถึงกำไรหรือประโยชน์อื่น ๆ แต่ก็จำเป็นอย่างยิ่งที่เราแต่ละคนต้องมีจรรยาบรรณในวิชาชีพนั้น ๆ อย่าพยายามหารายได้โดยวิธีการที่อาจจะเรียกได้ว่าผิดศีลธรรม เป็นต้นว่าเป็นพ่อค้าก็อย่าปลอมปนสินค้า อย่าลดคุณภาพ อย่าหากำไรเกินสมควร ถ้าท่านเป็นข้าราชการต้องคำนึงถึงการรับใช้ประชาชนเป็นภารกิจหลัก ถ้าท่านเป็นครูบาอาจารย์ก็ต้องหมั่นแสวงหาความรู้ใส่ตัวเพิ่มขึ้น สอนเด็กให้ดีให้เด็กเข้าใจ สร้างศรัทธาในเด็กให้ได้ อันนี้เป็นสิ่งที่อยากให้ท่านลองเก็บไปคิด

มาพูดถึงเรื่องการใช้ชีวิตทั่วไปในการใช้ชีวิตทั่วไปก็เหมือนกัน **อยากขอให้ท่านเป็นคนมองโลกในแง่บวก มองในแง่ดี** เหมือน ๆ กับการเรียนหนังสือและการทำงาน เพราะโลกโดยปกติก็สับสนมากอยู่แล้ว เราอย่าไปเพิ่มความสับสนให้อีกคน

ในการใช้ชีวิตทั่วไปคงมีหลักอยู่ไม่กี่ประการ ผมอยากขออนุญาตพูดสั้น ๆ

สิ่งแรกที้อยากจะขอก็คือ **อยากขอให้ท่านทั้งหลายฝึกตัวเองให้เป็นคนอายเป็น** โดยเฉพาะอย่างยิ่งต้องรู้จักอายตัวเอง หรือละอายต่อบาป ยิ่งเราจะประสบความสำเร็จในชีวิตมากเท่าไร โอกาสที่เราจะฉกฉวยจากสังคมก็ยิ่งมีมากขึ้น เราต้องตั้งระบบควบคุมตัวเอง ใช้ความละอายต่อบาปเป็นกติกา ไม่ต้องรอเฉพาะที่กฎหมายบัญญัติห้าม คนเรานั้นเราอาจหนีคนอื่นได้ แต่เราหนีตัวเองไม่ได้ เราจับความผิดตัวเองได้เสมอ เพราะฉะนั้นถ้าเรารู้จักละอายต่อบาปแล้ว เรา

**อยากขอให้ท่าน
ทั้งหลายฝึก
ตัวเองให้เป็นคน
อายเป็น
โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
ต้องรู้จักอายตัว
เอง หรือละอาย
ต่อบาป
ยิ่งเราจะประสบ
ความสำเร็จใน
ชีวิตมากเท่าไร
โอกาสที่เราจะ
ฉกฉวยจากสังคม
ก็ยิ่งมีมากขึ้น**

จะไม่กล้าทำผิดมากมายนัก

ประการที่สองที่จะขอท่านก็คือว่า พยายามทำดีมากกว่าทำชั่ว คนเรานั้นจะหาคนที่ไม่เคยทำความชั่วเลยคงไม่มี หาไม่ได้แน่ ๆ ผมเคยตั้งกติกากับชีวิตไว้ง่าย ๆ ว่า ในชีวิตนั้นทำความชั่วบ้าง แต่ในการทำความดีก็อยากให้ท่านรู้ว่าท่านทำความดี เมื่อทำความชั่วก็อยากให้รู้ว่าทำความชั่ว อย่าพยายามไปปกปิดความชั่วไม่ใช่ชั่วจริง คือถ้าทำดีให้รู้ว่าเป็นดี ทำชั่วให้รู้ว่าชั่ว

ผมเคยยกตัวอย่างจากหนังสือที่ผมเคยอ่านประกอบนอกหลักสูตรตอนเรียนหนังสืออยู่ที่ต่างประเทศ หนังสือชื่อ Ten Camerons ที่แปลว่าห้องทั้งสิบ ในเรื่องหนึ่งในสิบเรื่องนั้นมีพระฝรั่งรูปหนึ่งมีความสนใจชีสาวคนหนึ่งซึ่งเพิ่งมาอยู่วัดใหม่ ๆ ชีสาวก็ไม่อยากเออออห่อหมกด้วยไม่ทำตามด้วย เพราะกลัวบาป พระรูปนี้ก็บอกชีคนั้นว่า บาปในที่ลับไม่เป็นบาป Private Sin is no sin at all จึงอยากบอกว่าคุณทำดีก็ให้ท่านรู้ว่าทำดี ทำชั่วก็ให้รู้ว่าทำชั่ว ทำดีบ้างทำชั่วบ้างแต่อย่าทำชั่วให้มากกว่าดีก็แล้วกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเป็นความชั่วต่อส่วนรวมแล้วอยากขอให้ท่านหลีกเลี่ยงเป็นอย่างยิ่ง ความชั่วส่วนบุคคลอาจไม่เป็นไร แล้วก็ไม่ตื่นเต้นกับความชั่วมกมุ่นกับความทุกข์มากไป

คนจำนวนไม่น้อยโดยเฉพาะอย่างยิ่งในโลกปัจจุบันมีคนที่มีความสุขไม่เป็น ทุกข์เป็น พวกนี้มีมีเยะ มีความสุข ก็ไม่รู้ว่ามีความสุขเลยไม่ได้ใช้ความสุข แต่พอมีทุกข์สักนิดก็ดูเหมือนมากมายเหลือเกิน ไม่อยากให้ท่านเป็นเช่นนั้น อย่าไปตื่นเต้นกับความทุกข์จนเกินเหตุ และอย่าหมกมุ่น

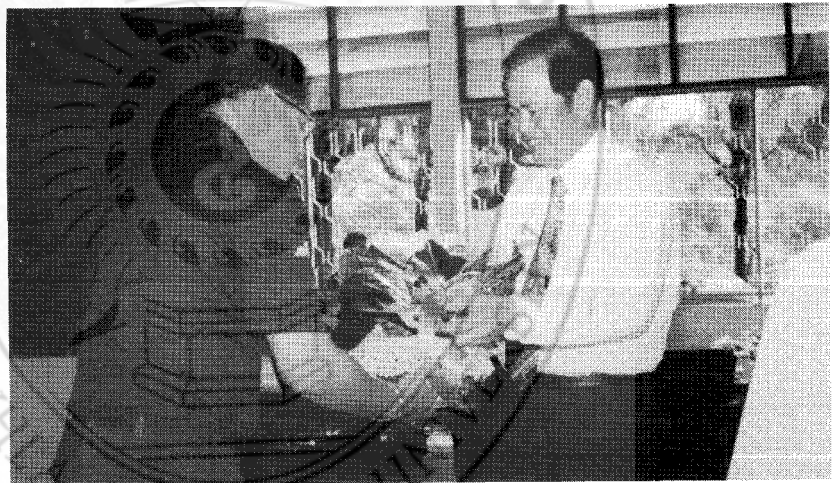
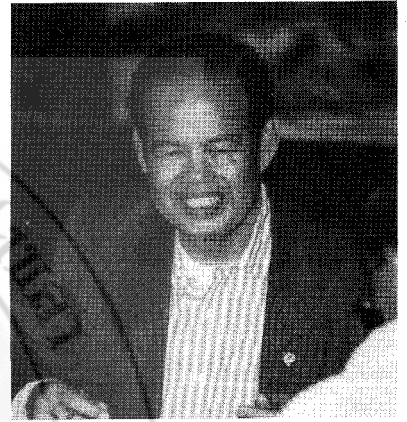
กับความทุกข์มากจนเกินไป เราต้องพยายามเข้ากับโลกให้ได้ อย่าเป็นคนขวางโลก

สิ่งสำคัญอีกสิ่งหนึ่งก็คือว่าอย่าพยายามเป็นผู้วิเศษแต่ผู้เดียว อย่าไปคิดว่าเราเก่งกว่าคนอื่นเราคดีกว่าคนอื่น อย่าไปคิดเช่นนั้น อย่าไปคิดว่าคนอื่นไม่รู้อะไรเลย ไม่จริง และในชีวิตนั้นอยากขอท่านทั้งหลายว่า เมื่อท่านเดินทางถึงสู่ความสำเร็จของชีวิตแล้ว หรือเมื่อถึงเวลาเหมาะสมกับเวลาแล้ว อยากให้ท่านหยุดทำงานหาเงิน คงไม่ใช่หยุดทำงานทั้งหมด แต่ให้หยุดทำงานหาเงิน อย่าไปคิดว่าเราหาเงินได้ตลอดชีวิต ผมคิดว่าการหยุดเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับเราแต่ละคน ทั้งด้วยเรื่องสังขาร ถ้าแก่ไปสังขารก็คงไม่ช่วย และเราทุกคนควรมีโอกาสพักผ่อนให้รางวัลแก่ชีวิต และสำหรับตัวคนอื่น ถ้าเราหยุดทำงานเสียบ้าง ตำแหน่งงานจะได้ว่างสำหรับคนรุ่นหลังได้ อันนี้เป็นสิ่งสำคัญ

แล้วก็อยากให้ท่านทำตัวเป็นประชาชนอาวุโสที่ดี เป็น Senior Citizen ที่ดี อยากให้ท่านทำตัวเป็นประโยชน์แก่ส่วนรวม รู้จักแบ่งปันความสุขความสำเร็จเสียบ้าง ในคืนวันที่ 30 มิถุนายน นี้เป็นคืนที่ผู้ว่าราชการยอร์ก คริส แพทเทิน (GOV. Chris Patten) จะเดินทางออกจากฮ่องกงตอนเที่ยงคืนตรง แวะจะเดินขึ้นเรือหลวงบริทาเนียเพราะคืนวันที่ 30 มิถุนายน ตอนเที่ยงคืนตรง อังกฤษจะคืนมอบเกาะฮ่องกงให้ประเทศจีน หลังจากอังกฤษได้ใช้มา 156 ปี เพราะฉะนั้นคืนวันที่ 30 มิถุนายน

ตอนเที่ยงคืน แวะจะออกเดินทางกลับโดยเรือ เรือจะถอนสมอทันทีที่แก่ก้าวขึ้นเรือ นายแพทเทินบอกว่าทั้งชีวิตไม่ได้พักผ่อน ขณะนี้ก็เหนื่อยมาหลายปี มีความคิดว่าควรพักผ่อนเสียที กลับไปจะพักผ่อนแก่นึกถึงความสุขของการที่จะได้เป็นคนธรรมดาๆที่ไม่มีใครรู้จักเสียที คำพูดหนึ่งที่อยากจะยกมาเล่า เป็นคำพูดที่ไม่ได้พิเศษแต่เป็นคำพูดที่แปลก แกบอกว่หลังจากที่ได้กลับไปอยู่บ้านแล้ว แวะจะไปเที่ยวฝรั่งเศสก่อนสักเดือนสองเดือน หลังจากนั้นทุก ๆ เย็นวันอาทิตย์แกตั้งใจจะจัดโรงเต๋ำให้คนในบ้านทุก ๆ คน ทั้งของภรรยา ของลูก เพราะ

จะได้รับสำหรับตัวผมเองหลาย ๆ ท่านคงทราบ หลังจากเกษียณอายุราชการมาแล้วยังมีความวุ่นวายอยู่บ้างไม่มากนัก ผมอยากเป็นอยู่สองอย่าง คืออยากเป็นนักอนุรักษ์กับอยากเป็นนักคิด ตั้งใจว่าจะปลูกป่าจะคืนป่าให้แผ่นดิน อยากสร้าง

บอกว่าทั้งชีวิตไม่เคยจัดโรงเต๋ำมานานเหลือเกิน ตอนนี้เป็น Senior citizen เป็นคนว่างงานอยู่กับบ้านสบาย ๆ การได้มีโอกาสจัดโรงเต๋ำให้ทุกคนที่บ้าน เป็นความสุขที่แสวงหามาก ๆ เลย

ที่ผมยกตัวอย่างมาก็เพียงอยากยกให้เห็นว่า ความสุขมีหลายรูปแบบ ความสุขจากการได้จัดโรงเต๋ำในเย็นวันอาทิตย์เป็นความสุขที่คนแก่คนหนึ่งซึ่งมีตำแหน่งใหญ่มา ๆ ขณะนี้อยาก

ความชุ่มชื้นให้แผ่นดิน อยากปลูกต้นไม้มานานชนิดให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ อันนี้เป็นสิ่งที่อยากทำอีกฐานะหนึ่งผมอยากจะเป็นคือนักคิด อยากเป็นนักสังเกตธรรมชาติของชีวิต ไม่ได้ตั้งใจจะหนีโลก แต่อยากสังเกตโลกอยากเป็นนักปรัชญา ผมคิดว่าถ้าเราสามารถมองโลกจากใจที่เป็นกลางได้ จะเห็นภาพชีวิตที่น่าสนใจมากมายเหลือเกิน นี่เป็นสิ่งที่ผมตั้งใจจะทำและคงได้มีโอกาสทำแน่นอน

"ผมอยากให้นักศึกษาทุกคน ทำชีวิตของนักศึกษาเองให้มีความหมาย ชีวิตที่ไม่มีความหมายเป็นชีวิตที่ผมรับไม่ได้"

ถ้าจะวางมาตรฐานในสายตาผม ว่าความสำเร็จในการใช้ชีวิตมีลักษณะอย่างไร ผมมีเกณฑ์อยู่ 4 ข้อ คือ หนึ่ง ถ้ามีคู่ชีวิตต้องเป็นคนดี มีความเข้าใจซึ่งกันและกัน ร่วมทุกข์ร่วมสุขซึ่งกันและกัน ให้เกียรติซึ่งกันและกัน มีความรับผิดชอบ มีการประนีประนอมกันพอสมควร สอง ถ้ามีบุตรหลานต้องเป็นคนดีเป็นกำลังของประเทศชาติได้ สาม ตัวเองไม่เป็นภาระหรือเป็นอันตรายต่อสังคม สี่ เมื่อมีอายุมากแล้วให้ได้มีโอกาสพักผ่อนตามสมควร บางครั้งบางครั้งอาจเห็นคนแก่อายุ 70 ปี 80 ปี ยังหาบของไปขายในตลาด อันนี้เป็นตัวอย่างของความน่าเห็นใจอย่างยิ่งในสายตาผม คนแก่ควรได้อยู่กับบ้าน ได้จัดรองเท้าย่างที่ผมยกตัวอย่างเมื่อตะกั้นะครับ

ผมอยากขอสรุปง่าย ๆ นะครับว่า ทางไปสู่ความสำเร็จไม่ว่าการเรียน ไม่ว่าจะเป็ในด้านการทำงาน และไม่ว่าจะเป็นด้านการใช้ชีวิต เป็นสิ่งที่อยู่ในวิสัยที่เราแต่ละคนสามารถบันดาลได้ ส่วนโอกาสและโชคชะตา เป็นสิ่งที่ไม่แน่นอนและอธิบายไม่ได้ แต่ถ้าเราแต่ละคนมีความสามารถมีวิธีการดำเนินชีวิตในด้านต่างๆ ที่เหมาะสม ถ้าโชคชะตาร้ายเกิดผ่านเข้ามา ก็จะเบาบางลง แต่ถ้าบังเอิญโชคชะตาดีผ่านเข้ามา ก็จะก่อให้เกิดผลดีต่อชีวิตเราอย่างมหัศจรรย์

ผมอยากขอตั้งความหวังว่าพวกเรานักศึกษาทุกคนในที่นี้จะต้องจบอย่างน้อยปริญญาตรี จะต้องมีความทำงานที่เหมาะสม สามารถได้รายได้พอที่จะดูแลมาตรฐานการครองชีวิต ขนาดคนชั้นกลาง สามารถใช้ชีวิตอย่างมีความสุขตามสมควร และสามารถทำตัวให้เป็นประโยชน์ต่อสังคม ผมอยากให้นักศึกษาทุกคนทำชีวิตของนักศึกษาเองให้มีความหมาย ชีวิตที่ไม่มีความหมายเป็นชีวิตที่ผมรับไม่ได้ ในความรู้สึกของผมเอง

ผมเชื่อว่าเราทุกคนที่เกิดมาคงต้องมี ไม่ทราบว่าจะใช้คำว่าอะไรดี การมี Destiny มีชะตาชีวิต มีภารกิจที่ได้รับมอบหมายคิดดูว่า ไม่ทราบว่าภารกิจที่ใครมอบหมาย ถ้าเรียกให้ไพเราะอาจเรียกภารกิจจากสวรรค์ก็ได้ ผมขอตั้งความหวังว่านักศึกษาแต่ละคนจะสามารถทำภารกิจที่ได้รับมอบหมายได้สำเร็จ ผมเองมองไม่เห็นเหตุผลใด ๆ ที่ท่านทั้งหลายจะทำได้

ในนามของสภาในนามของสถาบันดีกว่านะครับ ในนามของสถาบันราชภัฏสงขลา ผมอยากขอตั้งความปรารถนาดี 3 ข้อ

ข้อ 1 เราอยากเห็นนักศึกษาทุกคนที่เรียนจบจากสถาบันแห่งนี้ไปแล้วเป็นคนดี เป็นคนมีประโยชน์ต่อส่วนรวม เป็นทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณค่าต่อสังคม ถ้าได้เป็นเลิศหรือประสบความสำเร็จในชีวิตเราก็จะได้ภูมิใจ ถ้าคุณเป็นคนดีเราก็อใจแล้ว

ข้อ 2 เราอยากให้คุณภูมิใจในสถาบันราชภัฏสงขลา เราอยากให้คุณไม่ลืมสถาบัน เมื่อจบไปแล้วไม่ลืมอาจารย์ ไม่ลืมเพื่อนฝูงเก่า ๆ แล้วก็อย่าลืมสถาบันแห่งนี้

ข้อ 3 เราอยากให้คุณสามารถบอกแก่ใคร ๆ อย่างภูมิใจว่าคุณจบมาจากสถาบันราชภัฏสงขลา สถาบันราชภัฏสงขลาคงจะไม่สามารถรู้สึกหรือรับรู้การกระทำของพวกเขาแต่ละคนได้ แต่พวกเราทุกคนที่รวมกันเป็นสถาบันราชภัฏสงขลา ไม่ว่าจะเป็ครูบาอาจารย์เก่า ๆ ครูบาอาจารย์ปัจจุบัน และครูบาอาจารย์ในอนาคต ไม่ว่าจะเป็เจ้าหน้าที่สถาบันทั้งอดีตปัจจุบันและอนาคต ไม่ว่าจะเป็นักศึกษาทุกคนที่เคยผ่านสถาบันนี้ไปแล้ว นักศึกษาทุกคนกำลังศึกษาอยู่ในขณะนี้ และนักศึกษาที่จะเข้ามาสู่รั้วแห่งนี้ในอนาคต จะร่วมใจกันชื่นชม พอใจ และภูมิใจกับความสำเร็จของพวกทุกคน ผมขอให้การเดินทางในชีวิตของนักศึกษาใหม่ทุกคนเป็นไปด้วยความเรียบร้อยและประสบความสำเร็จ

ขอบคุณมากครับ

